

(Прес РС, 10.8.2010)

„Шта се њих у Вашингтону и Бриселу уопште тичу наши избори?“, „Шта се нас тиче какав они о томе имају став?“ – била би то наивна реакције на наслов овог текста. Упућени би мудро одговорио: „У глобализованом свијету свеколике међународне повезаности сасвим је нормално да се све свакога тиче. Национални суверенитет је анахронизам из 19. вијека, па се у 21 вијеку, не брину само они о нашим изборима него једнако тако и ми о њиховим ...“ Нажалост, у томе нема баш никаквог реципроцитета. Замислите, рецимо, да је предсједник Рајко Кузмановић уочи формирања Обаине екипе изјавио да РС не би поздравила именовање људи из Клинтонове администрације или да је током преговарања о

британском кандидату за министра спољних послова ЕУ, изнио процјену да би Србима више одговарао лорд Овен него баронеса Ештон. То би оквалификовали као скандалозну дрскост, али себи дозвољавају да не само отворено оцјењују наше политичаре него и нескривено утичу на изборе у РС како би лакше спровели своје планове о уставним промјенама, ревизији Дејтонског споразума, маргинализацији ентитета, централизацији и унитаризацији БиХ. Пошто су се Милорад Додик и његова СНСД показали непремостива препрека на том путу, треба их рушити на све начине и по сваку цијену. Генерални сценариј којим се иначе служе свугдје по свијету, прилагођен је за конкретне прилике у РС ...

1. Треба оптужити Додика за све социјалне, економске и др. проблеме, за злоупотребу власти, за осионо понашање, за криминал, за сукобе са комшијама и странцима.
2. Треба компромитовати што већи број министара, посланика, директора јавних предузећа и других функционера владајуће странке.
3. Треба удружити све опозиционе странке, без обзира на њихову политичку оријентацију у јединствен антидодиковски блок.
4. Треба извући све странке из коалиције са СНСД и окренути их против власти.
5. Треба рехабилитовати све функционере које је смјенио ОХР, а спремни су да се укључе у опозициони блок.
6. Треба финансијски анимирати синдикална руководства да у правом тренутку организују ланчане штрајкове.
7. Треба изазвати сукоб између Додика и Тадића јер власт у РС без подршке у матици губи најважнији не само политички него и психолошки ослонац.
8. Треба инструисати западна дипломатска представништва и

међународне организације да објаве одговарајућа саопштења. 9. Треба охрабрити и подржати опозиционе локалне власти у општинама. 10. Треба мобилисати спонзорисане независне медије и невладин сектор у Бањалуци и Сарајеву да се активно укључе у све наведене активности.

Како можемо „уживо“ да пратимо, инострани редитељи и домаћи асистенти, глумци и статисти, техничари слике и звука, шминкери и др. према описаном сценарију већ увелико дјелују на терену ... Све док се није приближила изборна година, Додика су, уз једно велико „али“ због непослушности, странци попут Шварц-Шилинга, Лајчака, Инцка и др., цијенили као „несумњиво најспособнијег политичара у БиХ“. Из истих разлога су га Бошњаци прижељкивали на челу Савјета министра у Сарајеву како би радио за БиХ, а не за РС. Пошто је радио управо обрнуто - за Српску, политичари из српске опозиције су за њега говорили: „Ради исто што бисмо и ми, али много боље него што би ико од нас.“ Одједном се све промијенило. Странци су утврдили да се он не да ни натјерати притисцима ни поткупити комплиментима. Комшије пак да им он сваким својим потезом уништава снове о јединственој држави. А домаћа опозиција да избори ипак служе да се узме власт, а не да се подржава, макар и супериорна, конкуренција.

Циљ Вашингтона и Брисела није, међутим, да било којег српског политичара промовишу, него да једног конкретног сруше. Нису ни Иванић, ни Чавић или Калинић, а поготово Огњен Тадић, политичари по њиховој мјери, него им је Додик већи проблем од било којег другог. У Србији су били удружили сву опозицију у ДОС не да би довели Коштуницу, него да би оборили Милошевића. Али, када је послјије Слобе дошао мало мање непожељни Војо, све је ишло већ много лакше. Иза њега је стајала разбијена војска бројних патуљастих странака и њихових умишљених лидера, чијим је великим сујетама и ситним изборним подршкама било лако манипулисати. И, матица се, ево, ни под Борисом Тадићем није ослободила такве конфигурације власти, у којој унутрашње размирице око парчета колача и стубова ослонца у свијету одвлаче пажњу и енергију од националних и државних пројеката. Нико озбиљан у иностранству не вјерује да Додиков СНСД и његови кандидати могу бити поражени на изборима, али њима је довољан и само њихов слабији резултат. Тијесна већина у парламенту и уситњена коалиција у влади гарантују слабу власт, која ће се више бавити сама собом него Републиком Српском и бити неотпорна на вањске притиске. Када је земља у опасности, сви демократски уставни предвиђају увођење ванредног стања, што значи и суспензију политичких странака. Наш ентитет на то нема право, упркос чињеници да су САД и ЕУ најавили да ће „дан послјије избора почети одлучну битку за промјене устава БиХ“. Република Српска, тако, једино може да се узда у патриотску свијест својих бирача ...